

Emriye Kanatsız Melek

– gonulgozu · 31 Mayıs 2014

EMRİYE Kanatsız Melek

Çocukluğumun en sevimli acısıydı Emriye...
Komşumuzun yedisinden en büyüğü.
Altı erkek kardeşin koruyup kolladığı,
Gözlerinden sakınıp,
Yüreklerinin derinlerinde utanıp sakladığı
Çocukluğumun en sevimli acısı,
Kardeşim ve benim cüce arkadaşımıdı.

Benden kısa bedeni,yılların derinleştirdiği çizgileri vardı.
Sabah herkesden önce kalkar en son o yatardı.

İki tabureyi üst üste koyar zar zor ulaşırdı lavaboya.
Yemeği o yapar,eve o bakardı.
Mahallede kimse bilmez, kimse tanımazdı onu.
Karanlık basınca gizlice cama çıkar, hayallere daldardı Emriye...

Boyundan büyük yüreği,tertemiz iyiliksever bir kalbi
Kötülüklerle hiç tanışmamış, gizli bir aşkla yanan koca bir yüreği vardı.

Çocukluğumun pamuk şekeri tadıydı Emriye.
Yediğim en lezzetli lahana sarması kokusu,
Ekmek arası tahin helvası,
Bayram sabahlarının kolalanmış el işi mendili idi..

Paylaşmanın,
bir parça salçalı ekmeği ikiye bölmek,
Sırdaşlığın, dostluğun ilk kuralı olduğunu.

Aşkı...
Ve ne denli sevilirse sevgili,
Uzaktan da olsa,
Hiç kavuşulamayacağını bile bile
Sevmeyi, vazgeçmeden, sevgiliyi.

Çocukluğumun kanatsız meleği
Dostluğun en değerli öğretmeni.
Yüreğimin en sevimli acısıydı Emriye.

Emriye
Geç bulduğum,
Zamansız yitirdiğim kanserden.
Yüreğimin yeri dolmayan sevgili dostu
Çocukluğumun kanatsız meleğiydi Emriye.